

■ Veres Enikő

Iskola/kollégium neve:

Földes Ferenc Gimnázium,
Teleki Tehetséggondozó Kollégium (2002-2007)

Versenyeredményei:

Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny (OKTV) filozófia 5. hely, 2007

Arany János Irodalmi Verseny, Eger, 2. hely

Egyéb sikerek:

First Youth Meeting of Visegrád 2006

Részvétel a 2007-es Nemzetközi Filozófiai Olimpia (IPO) válogató versenyén, 2007

Egyetemi eredmények, sikerek:

Erasmus ösztöndíj (Aristotle University of Thessaloniki – Faculty of Law)(2009)

Okosabb vagy, mint Ulpianus? római jogi vetélkedő, 6. hely (2010)

Köztársasági ösztöndíj (2011)

Társ szerzés: „Testületi vezetés az önkormányzatokban” című cikkben (Új Magyar Közigazgatás, 2012)

Publikáció amerikai szakfolyóiratban: „Some thoughts on the collegial leadership of the local governments”(Int. J. Public Law and Policy, 2013)

Országos Tudományos Diákköri Konferencia (OTDK) kari forduló 1.hely (2013)

„A városi kormányzás közjogi eszközei” című dolgozat publikálása Horváth M. Tamás OTKA kutatásának keretében (2013)

TÁMOP 4.2.2/B-10/1-2010-0030 projekt keretében meghirdetett kutatói ösztöndíj (2013)

Köztársasági ösztöndíj (2013)

Tanulmányok:

Eötvös Loránd Tudományegyetem - jogász szak

Dezsővel, a család kedvencével

Ön végzős jogászhallgató a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetemen. Hogy esett a választása erre a tudományterületre mi keltette fel az érdeklődését?

Nemzetközi tanulmányok szakos hallgatóként külföldön fél évig hallgattam jogot. Már korábban is érdekelt a jog, de volt bennem valamiféle ódzkodás, hogy talán egy nőnek ez túlságosan megterhelő szakma, és őszintén szólva a legelején a rengeteg tanulnivaló gondolata is elriasztott. Aztán végül a félelmeimnél nagyobb lett az érdeklődésem, főleg amikor a külföldi tanulmányaim ideje alatt láttam, hogy viszonylag könnyen veszem az akadályokat.

A középiskolai és az egyetemi eredményei is bizonyítják szorgalmát, tehetségét. De a tehetség kiteljesedéséhez és a lankadatlan szorgalomhoz is szükség van motivációra. Önt mi motiválta?

Én nagyon családcentrikus ember vagyok. Mivel láttam, hogy a szüleimnek mennyire be kell osztani a pénzt ahhoz, hogy én mondjuk, eljárhassak magántanárhoz – sokszor az én jövőm érdekében háttérbe szorítva saját elképzeléseiket is –, már a gimnáziumi évek alatt eltökéltem, hogy viszonzást fogom nekik, amit értem tettek. A viszonzást egyrészt úgy képzeltem el, hogy elérem, hogy egyszer majd nagyon büszkék lehessenek rám, másrészt pedig hogy majd anyagilag is támogatom őket. Engem első perctől fogva ez hajtott. Mivel tisztában voltam vele, hogy ezért már a gimnáziumi évek alatt is tenni kell, próbáltam a legtöbbet kihozni magamból.

Ön a miskolci Földes Ferenc Gimnázium Arany János Tehetséggondozó Programjában tanult, hol hallott erről a programról?

Én egy 1000 fős faluból, Felsőnyárádról származom, és ott jártam általános iskolába. A lehetőségről anyukám értesült azoktól a környékbeli szülőktől, akiknek a gyerekei már a program résztvevői voltak.

Jelenlegi tanulmányaiban mit kamatoztat leginkább az AJTP-ben kapottak közül?

A gimnáziumi évek alatt nagyon sokat "beszéltettek" minket, hiszen nem csupán az órákon, hanem az önismereti foglalkozásokon is heti rendszerességgel meg kellett nyilvánulnunk. Utóbb láttam be, hogy amit akkor nem túlzottan kedveltem, valójában a hasznomra vált. Az átlagnál higgadtabban tudok megnyilvánulni, és nem okoz gondot számomra, hogy kifejezzem magam.

Saját tapasztalatai alapján milyen üzenetet küldene a most középiskolás AJTP-s diákoknak?

Azt üzenem, hogy értékeljék a lehetőségeket és éljenek azokkal! Értékeljék, hogy olyan helyekre juthatnak el, ahová egyetemistaként majd maximum akkor fognak, ha egy éven át gyűjtögetik az ösztöndíjukat, amit nem melleleg csak akkor kaphatnak, ha nagyon jól teljesítenek. Értékeljék azt is, hogy ők már középiskolásként megtanulják, hogyan kell másokkal együtt élni. Sokan az egyetemi éveiket is kollégiumban kezdik, amit jelentősen megkönnyít, ha az ember már a kezdetek kezdetén tudja, mik az együttélés alapszabályai. Azt pedig, hogy éljenek a lehetőségekkel, arra értem, hogy aranyosként minden segítség adva van, amit szükség esetén érdemes kihasználni, legyen szó akár továbbtanulási tanácsadásról, kollégiumi korrepetálásról, vagy személyes problémák megoldásáról.

Önre, későbbi pályájára tanárai közül kik voltak a legnagyobb hatással?

A jellemfejlődésemben két egykori tanáromnak volt jelentős szerepe. Az egyik a volt osztályfőnököm, dr. Hohl Józsefné, a másik pedig Vanczákné Darai Dóra. A legtöbb „aranyosnak” kétsége van afelől, hogy van olyan jó, mint egy "nem aranyos", és hogy meg tudja állni a helyét. Bármit is mutattam kifelé, én is tele voltam kétségekkel. Volt osztályfőnököm és Vanczákné tanárnő, aki nekem Dóra néni marad, éppen abban segítettek, hogy elhiggyem, többre vagyok képes, mint amire képesnek hiszem magam. Osztályfőnököm az 5 év alatt talán egyszer sem dicsért meg, mégis a rám bízott kis feladatokból mindig éreztem, hogy van bennem bizodalma és látja, hogy jó irányba haladok. Tehetségem

kibontakoztatásában is ő nyújtotta a legnagyobb segítséget, mindig figyelmeztetett a kihasználható lehetőségekre, ilyen volt pl. a SÉTA- a Sajtó és Tanulás diákújságírói program.

Dóra néni pedig egyszer egy karácsony előtti önismereti órán, amikor kis rubrikákba kellett valami őszinte dolgot írni a másiknak, olyat írt nekem, amit soha nem fogok elfelejteni, és amire mind a mai napig emlékeztetem magam, ha elbizonytalanodok. Ezt a papírt még mindig őrzöm, és talán ha ő, akkor ezt a személyes üzenetet nem írja le nekem, nem lett volna bátorságom belevágni olyan dolgokba, amik akkoriban nagy kihívásnak tűntek.

Ezen túlmenően Rémiás Ferenc Tanár Úr volt a számomra meghatározó tanárszemélyiség. Ő olyan volt, mint egy kiváló tanár és egy stand-upos egy személyben. Néha nem tudtam, hogy a "ketoncsopik" vagy a humoros beszólások miatt várom-e az órát, de lényeg, hogy Tanár Úr egy alapvetően humán beállítottságú emberrel szeretett meg a kémiát. Az i-re az tette fel a pontot, amikor még arra is hajlandó volt, hogy a kampányműsorban Szép Helénának öltözzön a kedvünkért. Ő azért volt nagy hatással rám, mert olyan dolgot sikerült elérnie, amit viszonylag keveseknek: anélkül is hallgattunk rá, hogy szigorú lett volna, és egy egész osztályközösség nemcsak hogy tisztelte, de meg is szerette őt. Az ő példája azt mutatta meg nekem, hogy az emberekhez sokszor a humoron keresztül vezet az út.

A középiskolai versenyeredményei közül különösen tiszteltreméltó a filozófiai Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny 5. helye.

A filozófia OKTV-ig való eljutásomban az a megmosolyogtató, hogy épp a lustaságomnak köszönhetően jutottam el a versenyig. Az első filozófiaórán ugyanis Kutasi Tanár Úr bejelentette, hogy aki vállalja a filozófia szakköri tagságot, mentesül a dolgozatok megírása alól. Én pedig kapva kaptam az alkalmon, mert gondoltam, hogy így kevesebb energiával is biztosítva lesz a jó jegy. Csak éppen azzal nem számoltam, hogy a szakköri tagság az OKTV-n való részvétel kötelezettségével jár, amit majd komoly felkészülés előz meg.

Hogyan tudott eközben gazdálkodni az idejével, lelki energiájával?

Az időmmel olyan jól tudtam gazdálkodni a szobátársaimmal együtt, hogy a mi szobánkban mindennap volt délutáni szieszta. Olyanok voltunk, mint a jóllakott óvodások, akik ebéd után rögtön mennek is aludni. Aludtunk egyet, és csak utána következett a tanulás.

Szüleimmel, akik motiváltak

Mivel mindennap volt valamilyen tanítás utáni elfoglaltságunk, vagy szakkör, vagy kosárevezés, a napi pihenést megérdemeltnek éreztük. Az időmmel úgy gazdálkodtam, hogy fontossági sorrendet állítottam fel. Ami kevésbé volt fontos, abba kevesebb, amit pedig fontosabbnak éreztem, abba több energiát fektettem. Abban, hogy lelkileg is mindig rendben legyek, nagyon sokat segített, hogy két szobatársamat igaz barátomnak tekintettem, akikkel bármit meg tudtam beszélni, és akikkel kölcsönös támaszt nyújtottunk egymásnak. Az a tény, hogy szinte együtt nőttünk fel, együtt vettük az akadályokat és együtt nevetgélünk sokszor hajnalig, örökre össze fog kötni minket.

Ha ki kellene emelni egy elemet, Ön mit emelne ki az AJTP nyújtotta lehetőségek közül?

Élménygazdagság. Ez alatt azt értem, hogy Európa olyan pontjaira juthattunk el, ahová annyi idősen magánúton a legtöbbszörünknek nem lett volna lehetősége eljutni.

A középiskola után nehéz volt az egyetem?

Nem volt könnyű, de több szempontból is könnyebb volt. Egyrészt könnyebbséget jelentett, hogy nem akkor kellett a családtól való elszakadás nehézségével szembenéznem, hiszen már 15 éves koromtól az otthontól távol töltöttem a hétköznapiakat, másrészt pedig könnyebbséget jelentett az is, hogy a tanulás terén hozzá voltam szokva a rendszerességhez. Természetesen egyetemistaként a követelmény mennyisége miatt az ember kénytelen valamelyest átalakítani a tanulási technikáját, az azonban mindenképp előny, ha már a középiskolai évek alatt is képes hosszabb távon és nagy önfegyelmel egy dologra koncentrálni. Én ehhez hozzá voltam szokva. Ami talán a legnehezebb volt, az a magamra utaltság. Én az első szakomat, a nemzetközi tanulmányok szakot Szegeden kezdtem, ahol egyáltalán nem voltak se rokonaim, se ismerőseim, se egy régi barát. Ráadásul a tájat sem éreztem a magaménak, mert hiányoztak a dombok. Ehhez képest a második szakom elkezdését követően Budapesten már otthon éreztem

magam. Voltak régi ismerősök és rokonok is, és a tudat is megnyugtató, hogy bármi gond van, viszonylag egyszerűen haza tudok jutni a családomhoz.

Elmondaná, hogy jelenleg mivel foglalkozik?

Az ELTE jogász szakának ötödéves hallgatója vagyok. Jelenleg az egyetemisták két évente megrendezésre kerülő tudományos versenyén, az OTDK-n (Országos Tudományos Diákköri Konferencia) előadott dolgozatom bővítésén dolgozom egy egyetemi kutatói ösztöndíj keretében. Ezen kívül egy közigazgatási jogi témájú kötet bemutatójára és az azt követő vitadélutánra készülök, mivel a kötetben az én írásom is megjelent, és az esemény egyik fő előadója leszek.

Mesélne a közeli és távoli terveiről?

Első körben szeretném sikeresen letudni az államvizsgát, ami nem kis feladat lesz. Igazából az elkövetkező egy évem még az útkereséséről fog szólni. Ki akarom magam próbálni a közigazgatásban és a bíróságon is, hogy megtaláljam azt a területet, amiben a legkényelmesebben tudok mozogni, és ami a családcentrikus felfogással a leginkább összeegyeztethető. Ezekon kívül még egy régi álmomat váltanám valóra: beiratkozni egy lakberendezői tanfolyamra.

Hosszabb távon nem szeretnék ún. „menő karriert”, és nem célom, hogy a legjobb ügyvédi irodák valamelyikében dolgozhassak. Számomra az egyetem arról szól, hogy magamnak bizonyítsak, nem pedig arról, hogy az álomkarrier felé vezető utat kövezzem ki. Amit szeretnék, az egy szép család és egy szép kis kertés ház. Nagymamám nagyon szép veteményes kertet művel és csodás virágaink vannak otthon. Én a tudását tovább szeretném vinni, és megmutatni majd a saját gyerekeimnek, hogy milyen finom a kerti zöldség és hogy nincs jobb a házi ribizli szörpnél. Azt remélem, hogy 10, 20 vagy 30 év múlva majd olyan jó anya leszek, mint anyukám, és olyan prima szakács, mint nagymamám. Ezen túlmenően remélem, hogy lesz majd lehetőségem sokat utazni a családommal. Szeretném bejárni Magyarországnak azokat a tájait, ahol még nem jártam, valamint a Felvidéket és Erdélyt.